

Proloog

De kist was van massief eikenhout en versierd met kunstig houtsnijwerk. De bronzen beslagstukken en het smeedijzeren slot glansden in het licht van de ochtendzon.

‘Is het geen schoonheid?’ Een oudere vrouw stapte op Ann af. Ze droeg een ouderwetse mantel met bloemenpatroon, en door de glazen van haar enorme ronde bril leken haar ogen onnatuurlijk groot, wat haar een insectachtig uiterlijk gaf.

‘Ja, een echt juweeltje!’ beaamde Ann. De kraam op de rommelmarkt bood een heleboel mooie spullen: een zwartgelakte typemachine met vergeelde toetsen stond tussen stapels gelig schrijfpapier en inktpotten, gouden en zilveren zakhorloges lagen zorgvuldig gedrapeerd op een bordeauxrood fluwelen kussen. Verder waren er antieke boeken, een keramieken vaas met bloemmotief, kisten vol zilveren bestek, een oude viool... Maar niets fascineerde Ann zo erg als deze kist. Ze boog zich voorover om het wapen op de voorkant te bekijken. In het midden stond een dier dat leek op een kruising tussen een paard en een bok.

‘Zit er iets in de kist?’

‘Spinnen en muizen!’ antwoordde de vrouw direct. Anns hand, die al op het deksel lag, schoot terug.

‘Jaag je klanten niet weg, Pru!’ riep de boomlange man van de bloemenkraam ernaast. Zijn gezicht werd bijna volledig

bedekt door een warrige rode baard, maar aan de rimpels rond zijn helderblauwe ogen zag Ann dat hij glimlachte.

De vrouw, die Pru heette, trok haar felroze lippen in een grijns. ‘Maak je geen zorgen, Ernie! Ik weet zeker dat deze dame zich niet laat afschrikken door knaagdieren en kriebelbeestjes. Kijk maar, dan weet je wat erin zit!’ Haar blik gleed over Anns petrolkleurige vintage jurk, die ze met een petticoat droeg om hem extra te laten zwieren. De smalle riem om haar taille en haar Mary Janes maakten haar opvallende look compleet. ‘Ik kan me voorstellen dat u zult houden van wat u ziet.’

Dat klonk veelbelovend. Ann keek naar Ray, die in de rij stond voor de houten kraam schuin tegenover hen, waar een echtpaar pasteitjes verkocht. De geur was verrukkelijk.

Alsof Ray haar blik voelde, draaide hij zijn hoofd naar haar toe en zwaaide met die onweerstaanbare glimlach die Ann, zelfs twee jaar na hun eerste ontmoeting, nog steeds vlinders in haar buik bezorgde. Ze zwaaide terug.

‘Is dat uw geliefde?’ vroeg Pru onomwonden.

Ann knikte.

‘Een knappe man.’

Dat was hij zeker! En over drie maanden zou hij haar echtgenoot zijn. Ann keek naar haar verlovingsring, een verfijnd gouden bandje met een grote diamant in het midden, omringd door een fonkelende krans van kleine diamanten.

De ring had toebehoord aan Rays grootmoeder, en Ann wist niet zeker of zijn ouders wisten dat hij haar dit familiestuk had gegeven. De eigenaren van het prestigieuze Fitzpatrick’s Hotel in Belfast hadden waarschijnlijk liever een deftige schoondochter gehad dan een meisje dat was opgegroeid op een boerderij op het Isle of Man. Bríd en Cormac

hechtten veel waarde aan hun imago. Ze hadden hun onvrede over de keuze van hun zoon nooit uitgesproken, maar Ann voelde hun afkeurende blikken en vooral Bríd kon het soms niet laten om een scherpe opmerking over haar afkomst te maken.

Ann zuchtte zachtjes. Hoeveel ze ook van Ray hield, ze had zich andere schoonouders gewenst.

Omdat Ray nog een tijdje in de rij moest staan voor zijn pasteitje had Ann de tijd om in de kist te snuffelen. Ray hield niet van oude spullen. Alles moest nieuw zijn. Hij was alleen maar mee naar de rommelmarkt in Cartmel gegaan omdat er eetkraampjes waren. Hij liep daar stage als sommelier in het tweesterrenrestaurant L'Enclume.

Ann opende het deksel van de kist, en de geur van hout, stof en oud weefsel steeg op.

‘Wat prachtig!’ ontsnapte haar, toen ze een glanzende, duifblauwe stof zag.

Ann trok hem tevoorschijn en haalde een lange jurk met een smalle taille en een wijde, geplooide rok tevoorschijn. Ze herkende direct dat die uit de jaren vijftig kwam. Na de oorlog heerste er een verlangen naar luxe, en vrouwen lieten zich inspireren door Hollywood-iconen als Joan Crawford, Rita Hayworth en Katharine Hepburn.

Ann had gehoopt dat er kleding in de kist zat, maar zo’n schat had ze niet verwacht. En er was meer! Onder de jurk lag een bordeauxrode trui van zachte wol met een subtiel kabelpatroon, ook uit die tijd. Als aspirant-modejournalist kon Ann dat goed inschatten. De hoge kraag en licht uitlopende mouwen gaven de trui precies die vintage uitstraling waar ze van hield.

Ze knielde voor de kist en graaide verder. De vorige eigena-

res had duidelijk smaak. Een rok van licht-pistachekleurige stof met bijpassende blouse met korte mouwen, een grijze kasjmieren cardigan en een elegant broekpak in klassiek glencheck-patroon met een broche op het jasje – allemaal verfijnd en van uitstekende kwaliteit.

Hoe zou de vrouw zijn geweest die deze elegante kleding droeg? Ann stelde zich een blonde dame voor met perfect opgestoken lokken en een zachte glimlach.

Het laatste kledingstuk in de kist was verpakt in crème-kleurig zijdepapier. Ann vouwde het voorzichtig open. ‘Dit is een trouwjurk!’

‘Ja,’ zei Pru en ze boog zich naar haar toe. ‘Valentino zelf zou hem ontworpen hebben,’ fluisterde ze. ‘Toen hij nog een jonge man was, voor niemand minder dan Jackie Kennedy. Toen had hij zijn eigen modehuis nog niet, maar werkte hij in een Parijs atelier.’ Ze richtte zich weer op. ‘Maar uiteindelijk koos ze een ontwerp van Ann Lowe. Je kent het misschien wel van foto’s: een protserig stuk. Er was alleen al vijftig meter aan taft voor nodig om de rok te maken, en die was met talloze borduurmotieven versierd. Ik hou meer van tijdloos elegant dan van overdadig.’

Pru hield de jurk bij de schouders omhoog zodat Ann er-naar kon kijken. ‘Ook al heeft het zijn beste tijd gehad, je ziet toch wel wat voor een verfijnd stukje couture dit is, niet-waar?’

Pru hield de jurk omhoog. Ondanks de tekenen van slijtage zag Ann de tijdloze schoonheid. De ivoorkleurige zijde, de elegante snit die het silhouet van de draagster perfect zou accentueren. Het mouwloze bovenlijfje had een diep uitgesneden rug, afgewerkt met fijn kant.

Maar Ann begreep ook wat Pru bedoelde toen ze zei dat

de jurk zijn beste tijd had gehad. De zoom was gescheurd en bevlekt, alsof iemand ermee door de modder had gerend. Er zaten make-upvlekken bij de halslijn... en waterkringen. Waren dat tranen? Ann bekeek de stof aandachtiger.

‘Betraapt!’

Ann schrok op. Camy, een collega van Ray in L’Enclume, tikte haar op de rug. ‘Ik had niet verwacht dat jij een trouwjurk op een rommelmarkt zou zoeken,’ zei ze met een gemuseerde blik.

Ray had haar dus over zijn huwelijksaanzoek verteld, dacht Ann.

‘Het is niet zomaar een trouwjurk,’ zei Pru. ‘Valentino ontwierp hem.’

‘Voor Jackie Kennedy,’ voegde Ann eraan toe. Ook zij voelde plotseling de behoefte om de jurk in het bijzijn van Camy te verdedigen.

Op de een of andere manier werd ze geraakt door het verhaal van Valentino als jonge werknemer van een Parijse modeontwerper. Hij had de trouwjurk voor de toekomstige first lady ongetwijfeld vol euforie en hoop ontworpen – en toen werd zijn creatie afgewezen. En toch was deze jurk echt veel mooier dan de jurk die Jackie Kennedy uiteindelijk gekozen had.

Camy haalde haar schouders op. ‘Maar hij is vies en kapot.’

Dat was waar. Ann liet de zachte, luxueuze stof door haar vingers glijden en keek nogmaals naar de bruine, gescheurde zoom en de grijsachtige watervlekken op de bovenkant. Welk verhaal school er achter die trouwjurk? Ze zag het beeld voor zich van een blonde vrouw die huilend door de regen rende, terwijl de zoom van haar jurk over de modderige grond streek. Dit trieste tafereel werd echter vervangen door een

ander beeld: Ann zag zichzelf in die jurk aan de arm van haar vader terwijl ze de kathedraal van Lisburn binnenliep, waar Ray en zij zouden trouwen. Ze voelde de bewonderende blikken van de aanwezigen en hoorde hen mompelen terwijl ze door het gangpad naar Ray liep. Hij stond bij het altaar en oogde verbluffend in een perfect passend, zwart, driedelig pak met een zilvergekleurde stropdas en witte pochet. Zijn donkere ogen waren als betoverd op haar gericht, en hij keek haar aan met een uitdrukking van diepe liefde die haar vanbinnen deed gloeien.

‘Ann? Aarde aan Ann!’

Ann schrok uit haar dagdroom en in plaats van Rays smalle gezicht zag ze het ronde, popperige gezicht van Camy voor zich.

‘Je was even helemaal weg,’ Camy grijnsde en ontblootte zo haar kleine regelmatige tanden.

‘Ja, ik heb even nagedacht,’ zei Ann en ze wendde zich toen tot Pru. ‘Wat vraagt u voor de kist en de kleding?’

1

De eerste plaats! Dat kon toch niet waar zijn. Ann ver-
verste de pagina, maar het getal bleef onveranderd.
Nummer één!

Langzaam blies Ann haar adem uit. Het was echt waar: *Verleiding en verloving*, het tweede deel van haar *Magie van de liefde*-reeks, stond daadwerkelijk bovenaan de Amazon-hitlijst. En dat slechts achttien uur nadat ze het e-book had geüpload. Vanmorgen om zeven uur, toen ze voor het eerst had gekeken, stond het nog op de twaalfde plaats – en zelfs dat had haar al euforisch gemaakt. Haar beste resultaat tot nu toe was de 27ste plaats geweest. Die had ze behaald met het vorige deel, *Hartfluistering en huwelijksplannen*, en toen had ze al het gevoel gehad dat haar droom als schrijfster was uitgekomen.

www.waterstones.com typte Ann in – en ze hapte naar adem. Ook in deze online boekhandel stond haar e-book op nummer één! Net als bij Book Depository, Foyles, WHSmith...

Ann beet op haar onderlip, want ze kon nu echt niet beginnen te gillen. Hoewel ze daar ontzettend veel zin in had! Op dat moment kwam er net een klant binnen in Vintage & Couture.

De vrouw droeg een klassiek Chanelpakje van tweed en

leren pumps met een lage hak, waarvan de punt versierd was met een subtiele strik. Haar haar, doortrokken van zilveren plukken, had ze elegant opgestoken. Aan haar zwarte handtas bungelde een gouden D van Dior.

Sinds een maand geleden een artikel over Anns tweedehandsboetiek in *Style Magazine* was verschenen, wisten niet alleen haar vaste klanten de weg te vinden naar de Oude Melkfabriek – het kleine winkelcentrum net buiten Swinton-on-Sea, waar haar boetiek was gevestigd – maar kwamen er ook steeds meer mensen van buitenaf. Het was te gek voor woorden. Tot voor kort stond Swinton vooral bekend als het dorp met nog geen twaalfhonderd inwoners en meer dan tien boekhandels, waar elke herfst een internationaal boekenfestival werd georganiseerd. En nu kwamen de mensen ook voor háár kleding, sommigen zelfs van behoorlijk ver weg.

‘Kan ik u helpen?’ vroeg Ann vriendelijk, al was ze veel liever het magazijn in gerend om daar haar telefoon te pakken en haar vriendin Shona over haar ongelooflijke succes te vertellen.

‘Nee, dank u. Ik kijk eerst even rond.’ De vrouw liep naar het rek met blouses en truien, en Ann richtte haar aandacht weer op haar laptop.

Er was niets veranderd aan haar positie. Het moest dus echt waar zijn; Ann hallucineerde niet. *Verleiding en verlovings* was het bestverkochte e-book van het Verenigd Koninkrijk.

Ann stuurde een stille dankbetuiging de lucht in: Bedankt, Bridgerton! Bedankt, Julia Quinn!

Een paar jaar geleden had ze de acht boeken tellende reeks over de zeven Bridgerton-broers en -zussen in een grauwe, vochtige januarimaand in razend tempo verslonden. Elke

keer als Colin, haar ex-man, naar zijn huisartsenpraktijk ging en Isla naar school nestelde ze zich eerst met een kop thee in haar favoriete fauteuil en beleefde ze liefdesavonturen met Benedict, Colin, Daphne, Eloise, Francesca, Gregory en hun jongste zusje Hyacinth – voordat ze aan het huishouden begon. En toen, nadat ze de laatste zin van het laatste deel, *Een man van stand*, had gelezen, was er ineens niets meer om naar uit te kijken. Alleen leegte – en een dag die zich eindelijk, eentonig en grijs voor haar uitstreckte.

Achteraf kon Ann niet eens meer precies zeggen wat de aanleiding was geweest. Op een gegeven moment was de impuls er gewoon: waarom die innerlijke leegte niet opvullen met haar eigen liefdesverhaal? En omdat Ann een vrouw van actie was en niet lang twijfelde, was ze meteen achter Colins bureau gekropen en begonnen met schrijven.

De zeventienjarige Prudence speelde de hoofdrol in haar roman. Haar gemene tante wilde haar dwingen om met haar onaangename neef Dudley te trouwen, dus vluchtte de jonge vrouw naar de Schotse Hooglanden – waar ze de charmante Lord Hazlewood ontmoette, die zelf ook wilde ontsnappen aan een gearrangeerd huwelijk...

De plot was natuurlijk te gek voor woorden, en *De Lady en de Lord* was ook geen bestseller geworden. Maar het verhaal gaf haar de kans om elke dag even te ontsnappen aan haar saaie bestaan als echtgenote van de dorpsarts van Swinton en moeder van een puberende dochter die steeds onafhankelijker werd. Dus bleef Ann schrijven, en met elk boek raakte ze verslaafder aan die kleine momentjes waarin ze de emoties en hartstocht kon beleven die in haar dagelijks leven op de achtergrond raakten.

Omdat de klant nog steeds druk bezig was – ze bekeek op

dat moment een simpel gesneden jurk met polkadots – pakte Ann haar telefoon, maakte een screenshot van haar nummer-één-positie en stuurde hem naar Shona. Haar vriendin was de enige die wist dat Ann onder het pseudoniem Poppy Delacroix e-books uitgaf. In Schotlands nationale boekenstad, waar elektronische boeken als het werk van de duivel werden beschouwd, kon Ann haar tweede baan onmogelijk openbaar maken als ze hier wilde blijven wonen. In The Reading Fox, de grootste en oudste boekhandel van het dorp, hing zelfs een kapotgeschoten e-reader aan de muur – als een soort waarschuwing. Patricia, de overleden vorige eigenaar, had het apparaat met een jachtgeweer doorzeefd, uit woede op de online boekwinkel waarvan de naam in het dorp niet genoemd mocht worden.

Zelfs Colin had ze nooit verteld over haar geheime identiteit als liefdesromanauteur. Voor het feit dat zijn vrouw in haar vrije tijd historische romannetjes met titels als *Het hart van de highlander*, *De hartstocht van de clanleider* of *De vloek van de Schotse Rozen* schreef, zou hij vermoedelijk weinig begrip hebben gehad, dacht Ann.

‘Excuseert u mij?’ De klant trok haar uit haar gedachten.

Ann liep achter de toonbank vandaan.

‘De kaartjes die aan sommige van uw kledingstukken hangen, intrigeren me,’ zei de vrouw, terwijl ze het labeltje optilde dat om de hals van de etalagepop met de polkadotjurk hing. ‘Heeft u die verhalen zelf bedacht, of bent u echt zo goed op de hoogte van het leven van de vorige eigenaressen?’

‘Een beetje van beide,’ antwoordde Ann. ‘Bij de kledingstukken die familieleden van de oorspronkelijke draagsters me verkopen, hou ik me aan de biografie. Maar bij de stukken die ik op online platforms, in veilinghuizen, in antiekwin-

kels of op markten vind, sta ik mezelf wat artistieke vrijheid toe. Heeft u interesse in een specifiek item?’

‘Ja.’ De vrouw draaide zich naar de etalage. ‘Ik ben geïnteresseerd in de bruidsjurk.’

Ann hield haar gezicht in de plooi. De zilveren strepen in het haar van de vrouw deden vermoeden dat ze ouder was dan de klanten die normaal gesproken naar de jurk informeerden.

‘Heeft zo’n uitzonderlijk stuk dan geen verhaal?’ vroeg de vrouw.

‘O, zeker wel; een heel bijzonder verhaal zelfs. Naar verluidt werd het in de jaren vijftig door Valentino ontworpen en genaaid – speciaal voor Jackie Kennedy! Maar uiteindelijk koos ze voor een ontwerp van de Amerikaanse designer Ann Lowe.’

‘Waarom heeft u dat verhaal dan niet opgeschreven en aan de jurk gehangen?’

‘Omdat hij niet te koop is.’ Ann voelde zich ongemakkelijk onder de blik van de vrouw. Waarom moest ze nu net in dié jurk geïnteresseerd zijn? ‘Ik heb hem alleen ter decoratie tentoongesteld. Een kledingstuk als dit is veel te kostbaar om in mijn kast te laten verstoffen.’

‘Daar ben ik het helemaal mee eens. Het is echt een blikvanger.’

Tot haar opluchting – en verrassing – stelde de vrouw geen verdere vragen, maar ging ze naar een andere paspop, die naast het rek met de bovenkleding stond. Ze droeg een crèmekleurige blouse met een strik van zwart fluweel, een strakke broek en bijpassend jasje. De klant tikte op de envelop die aan de nek van de mannequin was bevestigd. ‘Behoorde dit broekpak echt ooit toe aan een vrouwenrechtenactiviste

genaamd Eugenie Hart?’ vroeg ze.

Ann knikte, opgelucht dat ze zich weer op veiliger terrein bevond. ‘Haar kleindochter heeft het aan me verkocht. Ik kan echter niet instaan voor het verhaal dat ze het droeg tijdens een Londense demonstratie voor vrouwenrechten in de jaren dertig. Soms staan de verkopers zichzelf enige dichterlijke vrijheid toe om me ervan te overtuigen tot aankoop over te gaan.’

De vrouw lachte. ‘Ik neem het hoe dan ook. Als het me tenminste past.’

Dat deed het, zo bleek spoedig, en zonder met haar ogen te knipperen, betaalde ze de 350 pond die het setje kostte. Harriet Winslow was de naam op de creditcard. ‘Ik zal zeker nog een keer terugkomen,’ zei ze bij haar vertrek, en hoewel er niets dreigends uitging van haar toon had Ann toch het ongemakkelijke gevoel dat het niet louter haar vintage couture was die deze merkwaardige vrouw naar haar winkel had gebracht.

Ann keek haar na, met een onbestemd gevoel in haar maag. Vervolgens richtte ze haar blik opnieuw op de bruidsjurk. Want behalve het feit dat ze Poppy Delacroix was, had Ann nóg een geheim dat absoluut niet aan het licht mocht komen: dat ze die jurk, waar Harriet Winslow zo’n interesse in had getoond, ooit zelf had willen dragen voor het altaar. En dat die bruiloft nooit had plaatsgevonden.

2

‘Gefeliciteerd, mevrouw de bestsellerauteur!’ Zo werd Ann door Shona begroet.

‘Psst!’ Ann keek geschokt om zich heen in het café. Omdat Shona niet langer alleen cupcakes en taarten aanbood, maar ook gegrilde sandwiches en quiches, werd Sweet Little Things tijdens de lunch altijd flink bezocht.

Haar vriendin lachte. ‘Maak je geen zorgen, niemand heeft zich achter de toonbank verborgen om ons af te luisteren.’ Ze plaatste een kopje onder haar volautomatische koffiezet-apparaat, om het te laten vullen met een café au lait. ‘Ben je gekomen om met mij te proosten? De champagne staat koud, maar je zult nog even geduld moeten hebben. Je ziet wat hier gebeurt.’

‘Dat kunnen we een andere keer nog weleens doen. Ik heb met Colin afgesproken voor de lunch.’ Ann trok haar trenchcoat uit en hing hem aan de kapstok. Het had geregend toen ze Vintage & Couture verliet, en voor juni was het ook vrij koel. ‘Hij wil met me over Isla’s bruiloft praten.’

‘Wanneer is die ook alweer?’

‘Op 19 augustus. Het was absoluut noodzakelijk om die datum te prikken omdat het voor Alec en Isla een jubileum is. Maar mijn dochter weet niet waar ze wil trouwen en heeft ook geen jurk voor de bruiloft. Niets is goed genoeg voor

haar.’ Ann rolde met haar ogen. ‘Straks staat ze nog in jeans en met een T-shirt aan in Colins tuin.’

Shona lachte opnieuw. ‘Ze heeft tenminste iemand die voor haar een bruidstaart bakt,’ zei ze terwijl ze met een grijns op haar borst klopte.

‘Ik ben bang dat dat de enige twee dingen zijn die ze van haar to-dolijstje kan afstrepent,’ antwoordde Ann droog. ‘Als ze er al eentje heeft.’ Ze nam een menu van de toonbank, maar legde het vervolgens weer neer. ‘Geef me alleen maar wat water. Ik wacht wel met het eten tot Colin hier is.’ Ann liep naar de tafel naast de ingang, ging zitten en keek op haar horloge. Het was bijna twaalf uur. Haar ex zou nu toch wel eens zijn entree kunnen maken. Maar Colin was nergens te bekennen.

In plaats daarvan zag Ann door het raam dat Nancy Butcher op Sweet Little Things afkwam. Hoewel Nancy allang de pensioengerechtigde leeftijd had bereikt, leidde ze nog steeds het postkantoor en de kantoorboekhandel in Swinton. De vele roddels die ze daar hoorde – en die ze onmiddellijk verspreidde – hielden haar duidelijk jong. Vandaag had Nancy iets aan te kondigen. ‘Hij is terug!’ trompetterde ze zodra ze de deur had geopend.

‘Wie?’ vroeg Shona, die achter de toonbank stond en voor Ann een glas met water vulde.

Met haar typische kleine stapjes begaf Nancy zich naar de eetkamer. ‘Nou, de Ier. De baas van Anns dochter.’

De Ier. Anns keel werd dichtgeknepen. Sinds haar dochter Ray afgelopen najaar naar het Boekenfestival in Swinton had meegenomen, was ze bang geweest voor dit moment. Om deze man weer te ontmoeten. Omdat Raymond Fitzpatrick niet alleen Isla’s baas was, hij was ook de man die haar hart

had gebroken als jonge vrouw. Ann was bijna flauwgevallen toen hij bij de openingsceremonie van het festival rechtstreeks op haar was afgestevend. Of beter gezegd, op Isla. Natuurlijk, haar dochter sprak af en toe over hem, maar Ann zou nooit gedacht hebben dat Isla's baas Ray, een uit Edinburgh afkomstige eigenaar van een whiskystokerij, dezelfde Ray was die met zijn ouders vijfentwintig jaar geleden het eersteklas hotel Fitzpatrick's in Belfast had gerund. Isla had nooit zijn achternaam genoemd.

Ann ademde diep in om de druk op haar borst te verlichten. In de eerste weken na het festival had ze alleen met een hoed en zonnebril op het huis verlaten, zo groot was haar angst geweest om zijn pad te kruisen. Daarna lukte het haar meestal wel om het feit te verdringen dat Isla een baan als socialemediamanager had aangenomen in het bedrijf van Anns ex-verloofde. En ook dat Ray na het bezoek aan het festival verzet was geraakt op het oude landhuis Swinton Manor en er een luxehotel van zou maken. Tot nu toe was hij nog nooit ter plaatse geweest om toezicht op de renovatie te houden.

'Waar heb je Isla's baas gezien?' vroeg ze, en ze merkte dat haar stem broos klonk.

'Dat heb ik helemaal niet. Rosie zag hem zijn auto parkeren voor het Craft Hotel en naar binnen gaan. Daar overnacht hij.' Nancy trippelde naar Anns tafel. 'Ben je onlangs nog naar Swinton Manor geweest?' vroeg ze, terwijl ze op de rug van Anns stoel leunde.

Ann schudde haar hoofd. Voor het geval dat Ray zich op een dag persoonlijk in Swinton zou aandienen, had ze het pand sinds de herfst steevast vermeden.

'Er is daar veel werk verricht,' vertelde Nancy enthousiast.

‘De gevel is geschilderd en alle luiken zijn gerepareerd. Daarnaast is een heel team van tuinmannen druk bezig geweest met de buitenfaciliteiten. Ons herenhuis ziet er weer chic uit.’

Ik had Ray gewoon op het Boekenfestival onder ogen moeten komen, dan was het nu achter de rug geweest, dacht Ann. *O, jij bent Isla's baas? Wat een verrassing!* Maar in plaats van even te blijven staan, Ray te begroeten en haar dochter te vertellen dat ze elkaar al van vroeger kenden, was ze weggerend als een hert voor een jager en had ze zich opgesloten in het toilet.

Misschien zou Ray haar na al die jaren niet eens herkend hebben. Ann had echter meteen geweten wie hij was toen hij zich een weg door de menigte baande. In momenten van zwakte had ze af en toe op internet naar hem gezocht, en Google had een paar hits en beelden opgespuwd. Maar zelfs als ze dat niet had gedaan, zou ze hem herkend hebben, want hij was nauwelijks veranderd. Zijn houding was net zo zelfverzekerd als altijd, zijn honingkleurige haar nog steeds vol en alleen lichtgrijs bij de slapen.

‘Wil je iets drinken, Nancy?’ Shona was met het water naar de tafel gekomen.

Nancy schudde haar hoofd. ‘Mijn lunchpauze zit er bijna op. Ik kwam alleen even langs om deze boodschap over te brengen.’ Haar ogen schitterden. Ze hield van roddelen. Ann slaakte een innerlijke zucht toen ze weer dacht aan het nieuwe boek en de positie op de bestsellerlijst. Nancy mocht er nooit achter komen...

Nadat Nancy afscheid had genomen en Shona de bestelling van twee vrouwen aan de tafel ernaast had opgenomen, was

Colin nog steeds niet komen opdagen. Het was nu al tien over twaalf. En hij had haar ook geen berichtje gestuurd, zag Ann toen ze op haar telefoon keek. Zo typisch.

Nu Ann haar smartphone toch al in haar hand had, besloot ze de wachttijd te overbruggen door de inbox van Poppy Delacroix te checken. Misschien had een lezer haar al geschreven. O, voor de tweede keer die dag sperde Ann verrast haar ogen. Ze had niet slechts één nieuw berichtje gekregen, maar wel twintig!

Helaas bevond zich daaronder ook een verzoek voor een interview van *The Sun*. Ann onderdrukte een kreun. Het roddelblad was absoluut niet geïnteresseerd in haar verhalen, maar alleen in wie er achter het pseudoniem Poppy Delacroix school. Ze scrolde verder door haar mails. Een zekere Bee Abbington had geschreven. Ann fronste. Was dat dé Bee Abbington? Bee Abbington schreef ook historische romans die zich afspelen in Schotland. Haar boek *Vuur van verloren zielen* was kort voor Anns roman gepubliceerd en belandde meteen op de eerste plaats. Zoals al haar boeken. En niet alleen als e-book, maar ook als paperback. Omdat Bee Abbington haar romans niet zelf publiceerde maar via MacLeod & Dunlop, waren ze in de boekwinkels altijd in stapels opgetast op de tafels, en Ann was daar enorm jaloers op. Haar boeken waren ook als paperbacks uitgebracht, maar die waren alleen on demand via internet te koop.

Afgelopen najaar was Bee Abbington zelfs als gastster uitgenodigd voor het Boekenfestival, maar ze had op korte termijn geannuleerd. Om familieredenen... Kort daarna werd bekend dat haar man van haar gescheiden was omdat Bees affaire met haar personal trainer aan het licht was gekomen.

Nieuwsgierig opende Ann de e-mail.

Liefste Poppy,

Hartelijk gefeliciteerd met je nieuwste boek – en met nummer één in de e-book-hitlijst! Het is me een genoegen om je te mogen verwelkomen in de gelederen der bestsellerschrijvers. Ik bewonder je vermogen om altijd de harten van je lezers te veroveren, en ik kan niet anders dan buigen voor jouw talent. Je hebt met je Magie van de liefde-serie echt iets bijzonders gecreëerd. Als auteurs van verhalen die mensen raken, hebben we zeker veel met elkaar gemeen. Wat denk je ervan om eens met elkaar af te spreken voor een kopje thee? Ik kan me zo voorstellen dat we over zoveel dingen zouden kunnen praten – van de uitdagingen die ons beroep met zich meebrengen tot de verhalen die ons inspireren. Ik kijk uit naar je antwoord!

Het allerbeste,

Jouw Bee

ps Misschien zit er nu wel een uitgeefcontract voor je in. Zou het niet fantastisch zijn als onze boeken naast elkaar zouden liggen in de boekwinkels?

Krankzinnig. Ann had niet eens verwacht dat Bee Abbington zelfs maar van haar bestaan op de hoogte was – en nu feliciteerde de bekende auteur haar niet alleen met het succes van haar boek, maar wilde ze haar nog ontmoeten ook! Eigenlijk zou ze zich gevleid moeten voelen, maar ze ergerde zich aan het neerbuigende toontje dat het bericht kenmerkte. Het is me een genoegen om je te mogen verwelkomen in de gelederen der

bestsellerschrijvers. Ann rolde met haar ogen. Ook de sneer in haar ps naar het feit dat ze zelf haar boeken uitgaf, was haar niet ontgaan. Ze was overduidelijk geïrriteerd door het feit dat Ann haar beroofd had van haar toppositie in de e-booklijst. En dan de arrogantie om er maar automatisch van uit te gaan dat ze haar zou willen ontmoeten... Ann kneepte haar lippen samen. Aangezien Bee duidelijk op de hoogte was van haar en haar boeken moest ze ook weten dat Poppy Delacroix een pseudoniem was.

Ann had de e-mail liever gewoon verwijderd, net als het verzoek van *The Sun*, maar dat was onprofessioneel. Ze wees het interviewverzoek beleefd af en bedankte Bee met een paar korte, nietszeggende zinnen. Ze gaf geen commentaar op een mogelijke ontmoeting.

Haar smartphone piepte. Colin had eindelijk de moeite genomen om haar een bericht te sturen.

Afspraak moet worden uitgesteld. Noodgeval!

Noodgeval... Ann kon het woord niet meer horen – en lezen. Colins hele professionele leven was één grote noodsituatie. Er waren noodgevallen geweest waardoor afspraken werden geannuleerd, korte vakanties gecancelled en het eten koud was geworden. Colin was zelfs te laat geweest voor de doop van Isla vanwege een noodgeval.

Ze keek op haar horloge. Ondertussen was het halfeen geworden. Had Colin niet eerder kunnen afzeggen? Ze dronk haar water in één teug op – ze had geen trek meer in de lunch – en stond op het punt om op te staan toen ze aan de tafel naast haar iets hoorde wat haar aandacht trok. Een van de twee jonge vrouwen zei iets over Poppy Delacroix.

‘Heb je het nieuwe boek al gedownload?’ vroeg de vrouw in het tweedelige auberginekleurige outfit aan haar metgezel. Ze nipte van haar latte macchiato. Ann had haar eerder gezien en meende te hebben onthouden dat haar naam Meghan was en ze onlangs met haar man en dochtertje in een van de nogal vreugdeloze rijtjeshuizen in het nieuwbouwgebied was komen wonen.

‘Nee, ik wist niet dat het al uit was,’ zei haar metgezel, die iets kleiner en molliger was en ook een matchende outfit droeg. ‘Wat leuk!’ De jonge vrouw straalde. ‘Ik koop het meteen op weg naar huis. Dan heb ik iets om naar uit te kijken vanavond.’

Ann voelde haar hart sneller kloppen. Natuurlijk ontving ze vaak berichten van lezeressen – af en toe ook van mannen – die haar vertelden hoe leuk ze haar verhalen vonden, maar om ze zo direct te horen was echt wat anders. Ze was het liefst opgestaan om zichzelf aan hen voor te stellen. Er ontsnapte haar een giechel bij de gedachte aan de gezichten die de vrouwen zouden trekken, en de yogavrouw uit Swinton wierp haar een geïrriteerde blik toe.

‘Ik vond de eerste twee series al leuk, en het eerste deel van de *Magie van de Liefde*-reeks was net zo geweldig,’ vervolgde haar metgezel. ‘Vooral de seksscènes.’ Ze deed alsof ze zichzelf met haar hand koelte toewuifde.

‘Jamie is altijd blij als er een nieuw boek uitkomt.’ Meghan gaf een knipoog. De twee lachten en Ann onderdrukte een grijns. Ze dachten waarschijnlijk dat het er in de slaapkamer van Poppy Delacroix net zo gepassioneerd aan toe ging als in die van haar hoofdpersonen. Als ze toch eens wisten!